

til Arbejdets Genoptagelse ved de Overtalelser og andre Midler, som ellers staar Arbejderne til Raadighed, naar det omvendt gælder at forhindre Optagelsen af Arbejde.

Endvidere har man som en Indvending, der ikke hører til de principielle, men til de praktiske Betæneligheder, advaret mod alt for energiske Midler til Overenskomsternes Opretholdelse. Den haarde Haand, siger man, kan let komme til at slaa i Stykker og maaske virke opløsende baade paa Overenskomster og Arbejderorganiseringen. Det turde dog være tvivlsomt, om det heromhandlede Middel — midlertidig Lukning af Arbejdsløshedskassen — hører til slige haardhændede Midler; om ikke langt snarere det offentliges fortsatte Understøttelse i Faget, trods ulovligt etablerede Strejketilstande, virker desorganiserende, Sagen er nemlig den, at hvis den paagældende Fagforeningsbestyrelse selv dekreterer eller foranlediger den ulovlige Strejke, er for det første Fagforeningens Kasse ansvarlig for Skaden, men i saa Fald synes det ogsaa, som Arbejdsløshedsadministrationen i Praksis standser Udbetaling af Understøttelser — dette gælder saa vidt vides i hvert Fald den „officielle“, ved Krigserklæring vedkendte Strejke —. Anderledes derimod, hvis et Arbejde uden Fagforeningsbestyrelsens Foranledning eller Tilslutning nedlægges og faktisk blokeres; og denne Holdning fra Arbejdsløshedskassernes Side kan virke i høj Grad desorganiserende. Den frister nemlig Arbejderne ind paa at gaa uden om Organisationsstyrelsen, at gøre den ulovlige Strejke saa uofficiel som mulig, at etablere den ved private Underhaandsaftaler imod Fagforeningsbestyrelsens Raad og Advarsler.

Og den Fagforeningsbestyrelse, som tillige er Arbejdsløshedskasse-Bestyrelse, bliver derved bragt i en umulig Samvittighedskollision. Som Fagforeningsbestyrelse advarer den —, som dens Pligt jo ifølge Overenskomsterne er — imod ulovlige kollektive Arbejdsvægringer, og som Arbejdsløshedskasse-Bestyrelse — understøtter den de samme Arbejdsvægringer. Det er klart, at det i høj Grad vil stive Fagforeningsbestyrelsen af i dens Modstand mod ulovlige Arbejdsvægringer, naar saadan Vægring har Lukning af hele Arbejdsløshedskassen til Følge. I saa Fald optræder Fagforeningsbestyrelsen nemlig paa Generalforsamlingerne og andet Sted, naar den fraraader Arbejdsvægringen — ikke blot som Forsvarer for Overenskomsterne — hvad ikke altid er lige populært — men ogsaa som Forsvarer for de arbejdsløse. Og de stemmeberettigede paa Generalforsamlingerne — hvilken Ret de arbejdsløse i saa Henseende har, unddrager sig udenforstaaendes Kundskab; men den Indflydelse, de har, vil de neppe anvende til Gunst for Ulovligheder, hvis Følgen deraf bliver, at Understøttelseskassen lukkes.

Endelig gør man den praktiske Indvending, at Arbejdsløshedskasserne ikke er Dommere; de er ikke i Stand til at bedømme, om kollektive Arbejdsvægringer er lovlige eller ikke; det er ganske andre Rettesnøre, Forsikringskasser maa gaa efter. Men for det første er der mangfoldige Situationer, hvor Arbejdsvægringens Ulovlighed er givet, fordi Ulovligheden f. Eks. aabent erkendes af den paagældende Fagforening. Og dernæst, hvor Sagen er tvivlsom, bør Kassen rette sig efter de Myndigheder, som netop har den Opgave at afgøre slige Spørgsmaal. Hvis den dertil indrettede faglige Voldgiftsret eller Den permanente Voldgiftsret statuerer, at der iværksættes ulovlig kollektiv Arbejdsvægring i et Fag, bør Arbejdsløshedskassen lukkes, til den lovlige Tilstand atter er tilvejebragt, til dette anerkendes af de paagældende Arbejdsgivere eller — i Tilfælde af Tvivl — statueres af de paagældende Voldgiftsmyndigheder.

Den Lovbestemmelse, som i saa Henseende synes nødvendig, er nedenfor skitseret.